

V.

Умиратъ тѣ, но не за винаги. Смъртта на природата прѣзъ есеньта е само привидна. Не само животнитѣ, но и растенията заспиватъ прѣзъ есеньта, спатъ цѣла зима въ дълбокъ непробуденъ сънь, а намъ се струва, че сж изсъхнали, умрѣли. Листата, съ които тѣ дишатъ, падатъ; коренитѣ, съ които тѣ смучатъ сокъ отъ земята, изсъхватъ. Сокътъ не се движи и издига нагорѣ изъ стеблото и клончетата на дървото ставатъ сухи и крѣхки. Прѣзъ това врѣме сѣкатъ дървета за постройки, защото въ тѣхъ има малко сокъ и скоро изсъхватъ. Затова на есень въ гората се чуватъ тѣй много брадви.

Многогодишнитѣ растения и храсти не умиратъ, а само заспиватъ. До късно тѣ цвѣтѣха, сѣмената имъ се разнесоха отъ вѣтъра и сега могатъ спокойно да си заспатъ. Дърветата се успокояватъ и почиватъ прѣзъ зимата. Тѣ не се измѣчватъ, че губятъ листата си: тѣ сж изпълнили своята лѣтна работа, прѣснали сж сѣмената си и приготвили храна за клончетата си до новата пролѣтъ. Листата не имъ сж нуждни вече. И тѣ ги хвърлятъ тѣй, както и ние снемеме дрехитѣ си кога спимъ.

На пролѣтъ дървото е красиво съ зеленитѣ си млади листа, но на есень то е още по-красиво съ злато-желтитѣ си или червени като пожаръ листа.

И щомъ подухне сѣвернякътъ, пада златната окраска на дърветата и застила земята съ златистъ килимъ, който скоро почернява и погрознява. Отъ хубавата зелена и злато-желта прѣмѣна на дърветата сега стърчатъ само голи клонки и тъжно поглеждаатъ оловното небе, а то плаче, плаче за хубавото лѣто ...

